

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7Csp/66/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820201756
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:8820201756.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Martinou Melníkovou v spore žalobkyne: G. S., K.. XX.XX.XXXX, I. O. X. XXX/XX, XXX XX W., Š. R. W. Y., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko,, IČO: 31 954 448, so sídlom: Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: V., W..Y..R., H.: XX XXX XXX, W. W.: V. XX, XXX XX O., právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedušová, IČO: 42 185 190, so sídlom: Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, v konaní o primerané finančné zadost'učinenie, t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 100 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa prostredníctvom právneho zástupcu domáhala vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 1320 eur a nahradiť trovy konania. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 11Csp/211/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky v oboch uplatňovaných nárokoch úspešná. Rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 11Csp/211/2017, zo dňa 18.12.2017 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 15Co/6/2019, zo dňa 25.6.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 5.8.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „Zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorú uzavreli žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi úver v sume 1.000 eur. Žalobca sa zaviazal zaplatiť žalovanému túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 730,00 eur, t.j. spolu 1.730,00 eur v 10 mesačných splátkach po 173,00 eur. Zmluva bola uzatvorená dňa 17.08.2015. Zo splátkového kalendára k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX vyplýva, že prvá splátka bola splatná dňa 22.09.2015 a posledná splátka bola splatná dňa 22.06.2016. Podaním zo dňa 16.11.2016 oznámil žalovaný žalobcovi, že úver na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.08.2015 bol v plnej výške uhradený dňa 14.11.2016. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vyslovenia neprijateľnosti poplatku za náklady na vypracovanie a uzavretie predmetných zmlúv o úvere. Tento poplatok je obsahom zmluvnej podmienky v bode 10 Všeobecných zmluvných podmienok, a to tej časti, ktorá sa týka poplatku, ktorému zodpovedajú 2/3, zahŕňajúce náklady na vypracovanie, uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Súd túto podmienku v súlade s ustanovením § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka považuje za neprijateľnú, nakoľko ide o ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré spočíva v

neprimerane vysokej výške poplatku, ktorý pri zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX predstavuje 73,00 % za obdobie 12-tich mesiacov, pričom pre porovnanie banky dojednávajú obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1 % alebo 2 % z výšky úveru. Navyše takýto neprimerane vysoký poplatok súd považuje i za absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí predmetných zmlúv, súd zistil, že zmluvy neobsahujú, v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, ročnú úrokovú sadzbu. V prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu. Súd taktiež zistil, že zmluva neobsahuje, v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluvách sa uvádza len výška splátky a počet splátok bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluvy obsahovali termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Zmluva takisto neobsahuje povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o konečnej splatnosti úveru. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Zmluva neobsahuje ani ďalší povinný a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.“ Ďalej dodala, že podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3. Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadostučinenie za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. V danom prípade treba zdôrazniť, že žalovaný nielenže v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.8.2015 používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 1 020, eur, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadostučinenie preto požaduje vo výške 1 320 eur, pričom nárok zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný sa naje j úkor bezdôvodne obohatil o sumu 1 020 eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požadujem 300 eur. Rozsah porušenia spotrebiteľského práva je definovaný rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 11Csp/211/2017, zo dňa 18.12.2017 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadostučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva nie je možné v konaní o primerané finančné zadostučinenia ani rozširovať ani zužovať.

2. K žalobe žalobkyňa priložila rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, spisová značka 11Csp/221/2017 zo dňa 18.12.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.08.2019, ktorým súd rozhodol takto: I. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.08.2015 uvedená v bode 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na spracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. II. Žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenie v sume 1.020 eur žalobkyni spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.020 eur od 07.09.2017 do zaplattenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala vydania rozsudku, aby súd určil, že zmluvná podmienka v bode 10 Všeobecných obchodných podmienok v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú

dve tretiny zahŕňajúce náklady na spracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a zároveň sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1020 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 07.09.2017. Uvedenej žalobe vyhovel Okresný súd Vranov nad Topľou, nakoľko mal za to, že zmluvná podmienka v bode 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na spracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a zároveň priznal bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že z dôvodu chýbajúcich podstatných náležitostí zmluva o úvere bola považovaná za bezúročnú a za bezpoplatkovú. Na odvolanie bol tento rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, spisová značka 10Co/6/2019 zo dňa 29.06.2019.

3. Vo vyjadrení k žalobe právny zástupca žalovaného uviedol, že § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalovaný má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobkyne požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalobca bol vo svojich konaniach úspešný, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Žiadal, aby súd pri posudzovaní uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásila, že si zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Za spornú považuje aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa nijako relevantne neodôvodnila výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo teda považuje za primeranosť. Ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce: - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, - úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, - primeranosť zadosťučinenia, - zodpovedná osoba. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako

prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa - žalovaný nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyni a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobkyni priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Žiadané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 29Odo/652/2001 z 18.09.2002, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky spisová značka 30Cdo/1747/2014 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky spisová značka 32Cdo/139/2008 z 29.04.2008.

4. V replike právny zástupca žalobcu uviedol, že spotrebiteľské právo predstavuje prierezové práve odvetvie. Je založené na myšlienke ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany pred obratnosťou obchodníkov. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti či neznalosti nie je schopný konkurovať vyškoleným a skúseným profesionálom, ovládajúcim techniky moderného obchodu. V spotrebiteľskom práve platí princíp kumulácie ochrany spotrebiteľa. Jednotlivé úpravy ochrany spotrebiteľa sa aplikujú vedľa seba a nezávisle na sebe. Ak prichádza do úvahy použitie viacerých právnych úprav na ochranu spotrebiteľa, nevylučujú sa a je ich možné využiť vedľa seba. Ak spotrebiteľ uskutočňuje právny úkon v dôvere v určitý, druhou stranou prezentovaný stav, musí byť chránený. Ak obchodník dôveru zneužije, využijúc spotrebiteľove „slabé“ danosti a stránky, či už oblasti sociálnej, vzdelanostnej, mentálnej, atď., má za to niesť zodpovednosť a na to slúži aj inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiaceho sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktívnych obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Podľa § 3 ods. 5, veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z., spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či je splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku

na primerané finančné zadosťučinenie, teda či bol spotrebiteľ v spotrebiteľskom spore úspešný a v súdnej veci to znamená, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či žalobkyňa bola v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, sp. zn. 11Csp/211/2017, zo dňa 18.12.2017 (ďalej len základné konanie), ako spotrebiteľka proti žalovanému úspešná a čím je tento jej úspech vyjadrený z hľadiska jeho kvantity a kvality. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu Zákona, či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že platné znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo hoci aj len spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Po 9.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme primeraného finančného zadosťučinenia. Zo Zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa Zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto Zákonom a osobitnými predpismi a nič iné. Norma nikdy nevyžadovala ujmu, ale je pravdou, že do 9.6.2013 vyžadovala, aby konanie dodávateľa bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Teda ani žiadna ujma, ale ani žiadna priama hrozba ujmy, ale len možnosť privodiť ujmu. Od 10.6.2013 sa zrušila požiadavka ujmy, aj čo i len možnosti privodenia ujmy. Stačí úspech spotrebiteľa, čo sa týka spotrebiteľského práva, na súde. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať. Poukázal na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške, v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Zároveň poukázal na viacero rozhodnutí Krajského súdu Prešov, ktoré rozhodovali o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov, kde stále viac prevažuje prax priznávania primeraného finančného zadosťučinenia v takej výške, v akej sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť a osobitne vo veciach, v ktorých sa aj dodávateľ na úkor spotrebiteľa skutočne bezdôvodne obohatil, a spotrebiteľ bol nútený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou, pričom z dostupnej judikatúry mi nie je známy prípad, aby niektorý dodávateľ vydal bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, alebo sa vzdal práva z neprijateľnej zmluvnej podmienky, prípadne uznal iné vady spotrebiteľskej zmluvy, alebo aby sa nepokúsil až na výnimky, zabrániť vydaniu bezdôvodného obohatenia a určeni neprijateľnosti zmluvnej podmienky, alebo iných väd spotrebiteľskej zmluvy, aj v odvolacom konaní. Ak má preto inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plniť okrem satisfakcie aj odstrašujúcu funkciu, tak táto sa určite nedá docieľiť ukladaním primeraného finančného zadosťučinenia v paušálnej výške 50 eur pri porovnaní s násobne väčšími sumami, o ktoré sa dodávateľ reálne bezdôvodne obohatil, alebo sa chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Postupom času, by vzhľadom na zatiaľ mizivé účinky ukladania primeraného finančného zadosťučinenia logicky mal nasledovať trend nie znižovania výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ale jeho zvyšovania, a zo žiadnej právnej normy nevyplýva ani obmedzenie, že by sa tak nemohlo diať aj nad výšku súm, o ktoré sa dodávateľ obohatil, alebo chcel obohatiť a osobitne by to bolo namieste tam, kde sa dodávateľ reálne na úkor spotrebiteľa obohatil a na to, aby bezdôvodné obohatenie vydal, musel spotrebiteľ absolvovať niekoľkoročné súdne konanie. Rovnako, ak v Základnom konaní došlo k viacnásobnému porušeniu

spotrebiteľského práva, vyjadrenému napr. povinnosťou dodávateľa vydať bezdôvodné obohatenie a súčasne bola určená neprijateľnosť zmluvnej podmienky, primerané finančné zadosťučinenie by malo predstavovať sčítanie súm za každý úspech spotrebiteľa v takto žalobou spojenej veci o viacero nárokov, ako napr. rozhodol Krajský súd Prešov, keď rozsudkom sp. zn. 4Co/59/2019, z 27.2.2020, potvrdil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 454,37 eur a rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/125/2019 z 27.2.2020, potvrdil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 276,98 eur, ktorými boli sčítané sumy primeraného finančného zadosťučinenia jednak za bezdôvodné obohatenie, na ktoré bol dodávateľ zaviazaný, aj za určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Mylné chápanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia môže mať základ v názore, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu. Nakoľko inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme primeraného finančného zadosťučinenia, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ obohatiť musí. Nemožno však stotožňovať obohatenie, s bezdôvodným obohatením. Každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal. Žalovaný ako keby stotožňoval legálne získanie finančných prostriedkov s nelegálnym bezdôvodným obohatením a každému, aj legitímnemu obohateniu sa, pripisuje pejoratívny význam. Je predsa rozdiel, či sa obohatí dodávateľ na úkor spotrebiteľa, porušením zákona a na základe rozsudku súdu musí toto bezdôvodné obohatenie vydať, alebo či sa na úkor dodávateľa „obohatiť“ spotrebiteľ, rozsudkom priznávajúcim primerané finančné zadosťučinenie, teda legálne a na základe zákona. Pokiaľ sa žalovanému javí, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia by mal slúžiť na akýsi duplicitný postih dodávateľa a duplicitnú výhodu spotrebiteľa, tak kým príslušná právna norma platí, tak je to pravda. Je to logické, spravodlivé a morálne. Nevyhnutnou podmienkou priznania primeraného finančného zadosťučinenia je práve jeden postih dodávateľa a jedna výhoda spotrebiteľa, vyjadrená úspechom spotrebiteľa a neúspechom dodávateľa v základnom konaní a v prípade priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi, logicky musí ísť o druhú nevýhodu dodávateľa a druhú výhodu spotrebiteľa. Stačí, aby dodávateľ dodržiaval zákon, a nemôže existovať ani jeden prvý postih v základnom konaní, ani druhý postih v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

5. V písomnom podaní žalobkyňa uviedla, že od žalovaného si zobrala spotrebný úver, nakoľko bola v situácii, kedy si nemohla vybrať, a preto pristúpila k možnosti úveru v nebankovej spoločnosti. Aj po vyplatení pohľadávky pre túto spoločnosť je kontaktovaná dennodenne, telefonujú jej na súkromný telefón, ako ja na rodinnú pevnú linku. Každý deň sa jej ozve automat, ktorý jej oznamuje, že má záväzok, ktorý je už vyplatený. Občas jej chodia aj poštou z kancelárie v Prešove, odkiaľ jej zasielajú čisté šekové poukážky s rozpísaným dlhom a požiadavkou splátok. Najväčšou ťarchou pre ňu je neustále kontaktovanie, nakoľko to dennodenne obťažuje nielen ju v práci, v bežnom živote, ale aj jej najbližších, s ktorými zdieľa bývanie a s týmto záväzkom nemajú nič spoločné. Aj preto sa domáha z tohto dôvodu priznania primeraného finančného zadosťučinenia.

6. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že zotrváva na písomne podanej žalobe, ako aj na písomných vyjadreniach. Žalobkyňa si povinnosti voči žalovanému splnila, dokonca žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Ochrany svojho práva sa žalobkyňa musela domáhať súdnou cestou. Voči vyhlásenému rozsudku sa žalovaný bránil odvolaním. Priznané bezdôvodné obohatenie žalovaný žalobkyňu neuhradil, a toto si musela vymôcť v exekučnom konaní. Od podania žaloby na súd až po exekučné vymoženie bezdôvodného obohatenia trvalo 3 roky. Na pojednávaní predložil súdu upovedomenie o ukončení exekúcie, spisová značka 275EX/53/20, 74Er/1849/2019 o vymáhaní pohľadávky bezdôvodného obohatenia zo základného konania žalobkyňou voči žalovanému v exekučnom konaní.

7. V písomnom podaní adresovanom súdu právny zástupca žalobkyne uviedol, že písomnosti, ktorými je žalobkyňa kontaktovaná žalovaným na doplatenie pohľadávky, nemá zachované. Taktiež nedisponuje ani výpismi hovorov, ktoré by preukazovali, že je obťažovaná žalovaným na doplatenie pohľadávky. Navrhla, aby takéto výpisy si vyžiadal súd. Zároveň uviedla 20 telefónnych čísel, z ktorých je ona obťažovaná na jej súkromné číslo, ako aj na číslo jej otca.

8. Z potvrdenia súdneho exekútora sp. zn. 74EK/1849/2019 vyplýva, že bola vedená exekúcia vo veci oprávneného G. S., žalobkyňa v tomto konaní, voči povinnému V., W..Y.R.. na základe exekučného titulu rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, spisová značka 11Csp/211/2017 zo dňa 18.12.2017

v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, spisová značka 15Co/6/2019 zo dňa 25.06.2019. Vymožená bola spolu pre žalobkyňu suma 1611,53 eur.

9. Na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že pri dennodennom telefonickom obťažovaní sa ozve záznamník, kde je oznámené, že je kontaktovaná ohľadne dlhov a má kontaktovať spoločnosť žalovaného. Tieto záznamy ona už nepočúva, keďže nikto s ňou nekontaktuje, nie je nikam prepojená, ide iba o záznamník. Neustále jej chodia aj písomné výzvy z pobočky žalovaného v Prešove spolu s vypísanými šekmi na zaplatenie úveru. Od spoločnosti V. má viacero úverov, ktoré okrem jedného, má všetky uhradené. Na posledný úver má uhradenú iba istinu. Súdu nevedela presne uviesť, či v rámci telefonických kontaktov, ako aj písomných výziev, je kontaktovaná aj k úveru, kde si uplatnila bezdôvodné obohatenie na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod spisovou značkou 11Csp/211/2017. Nevie uviesť presný počet, koľko má úverov od žalovaného, ale bolo ich viac ako 5 s tým, že bola aj súdnou cestou vyzvaná na uhradenie dlhov na úveroch a v niektorých jej boli vydané aj rozsudky. Pre ňu je neustále obťažujúce činnosť žalovaného, pretože má neustále telefonáty a v minulosti to boli aj osobné návštevy.

10. Súd zisťoval, či ohľadne obťažovaní žalobkyne žalovaným boli vykonané nejaké kroky zo strany žalobkyne, resp. právneho zástupcu, na čo žalobkyňa uviedla, že ona tieto veci rieši už iba prostredníctvom právneho zástupcu. Právny zástupca súdu uviedol, že nevie sa k tomu vyjadriť, pretože on na pojednávaní vystupuje iba ako substitút právneho zástupcu žalobkyne.

11. V záverečnom návrhu právny zástupca žalobkyne uviedol, že má za to, že dôvodnosť žaloby bola preukázaná, čo do základu aj do výšky a vzhľadom aj na rozhodovaciu prax všeobecných súdov má za to, že bolo aj preukázané, že žalovaný nerešpektuje spotrebiteľov, žalobkyňu naďalej obťažuje, dokonca žalovaný nerešpektoval právoplatné rozhodnutie a vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa musela domáhať v exekučnom konaní, kde musela opätovne zažiť stresujúce situácie.

12. Žalovaný ani právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie nedostavili.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

15. A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

16. Podanou žalobou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1320 eur z dôvodu, že v osobitnom konaní bolo jej priznané porušenie práva spotrebiteľa, a z tohto dôvodu si uplatňuje v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa primerané finančné zadosťučinenie, ktoré vyčíslila takto: na sumu 1020 eur, a to ako bezdôvodné obohatenie, nakoľko v takejto sume sa žalovaný voči nej bezdôvodne obohatil, čo bolo preukázané aj v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, spisová značka 11Csp/211/2017 a za vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bodu 10 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy požadovala primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur. S uvedeným nárokom žalovaný nesúhlasil, uviedol, že čiastočne toto primerané finančné zadosťučinenie už bolo žalobkyni priznané, a to vo forme bezdôvodného obohatenia. Opätovné priznanie tejto sumy ako finančného zadosťučinenia by bolo duplicitné priznanie takejto sumy, a ďalej do zvyšku nároku uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie je potrebné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu, pričom žalobkyňa žiadnymi dôkazmi nepreukázala, že by takáto majetková ujma jej bola spôsobená v takomto finančnom vyjadrení.

17. Na základe uvedeného teda medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, spisová značka 11Csp/211/2017 zo dňa 18.12.2017 bolo žalobkyni priznané bezdôvodné obohatenie v sume 1020 eur, ktoré z dôvodu nedobrovoľného plnenia si žalobkyňa vymohla v rámci exekučného konania, a zároveň, že v tomto predchádzajúcom konaní bola vyhlásená aj neprijateľná zmluvná podmienka v bode 10 Všeobecných podmienok zmluvy, čo sa týka poplatku. Sporné medzi účastníkmi konania bolo priznanie finančného zadosťučinenia vo výške spolu 1320 eur.

18. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

19. Žalobkyňa svoj nárok na priznanie takejto sumy odôvodnila tým, že sumu finančného zadosťučinenia v sume 1020 eur požaduje z dôvodu, že takéto bezdôvodné obohatenie jej bolo spôsobené zo strany žalovaného. Žalovaný, aj keď jej bolo priznané toto bezdôvodné obohatenie, dobrovoľne jej toto bezdôvodné obohatenie nezaplatil a musela sa ho domáhať súdnou cestou, a ďalej, že napriek tomu, že ešte aj okrem tohto priznania bezdôvodného obohatenia bola vyhlásená aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku podmienka v bode 10 Všeobecných obchodných podmienok, naďalej po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, spisová značka 11Csp/211/2017 je obťažovaná zo strany žalovaného, a to dennodennými telefonátmi nielen na jej osobné číslo, ale ja na rodinnú pevnú linku, a taktiež je kontaktovaná písomnými výzvami.

20. Na základe vykonaného dokazovania má súd za to, že pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné, aby boli splnené podmienky, a to aby došlo k porušeniu práva alebo povinnosti. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že bolo Okresným súdom Vranov nad Topľou v konaní spisová značka 11Csp/211/2017 konštatované porušenie práva spotrebiteľa, žalobkyne, a to tým, že bola vyhlásená zmluvná podmienka v bode 10 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a zároveň bolo konštatované, že zmluva o úvere sa považuje za bezúročnú a za bezpoplatkovú, teda že žalovaný porušil právo pri zostavení zmluvy a žalobkyne bolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 1020 eur. Bolo rozhodnuté, že bolo porušené právo žalobkyne žalovaným.

21. Súd má teda za to, že sú splnené formálne predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Súd sa preto zaoberal požadovanou výškou finančného zadosťučinenia. Zákon nestanovuje pravidlá pre stanovenie výšky priznania finančného zadosťučinenia, preto je potrebné zaoberať sa v každom jednom prípade osobitne podmienkami konkrétneho prípadu. Žalobkyňa nárok vo výške 1320 eur požadovala z 2 častok, a to z čiastky 1020 eur ako bezdôvodné obohatenie a sumy 300 eur za vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súd má za to, že priznanie sumy 1020 eur ako finančné zadosťučinenie za bezdôvodné obohatenie nie je dôvodné. Finančné zadosťučinenie zákon dovoľuje priznať v prípade, že je konštatované porušenie práva. V rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, spisová značka 11Csp/211/2017 bolo konštatované porušenie práva, a to, že úver sa považuje za bezúročný a za

bezpлатkový z dôvodu, že žalovaný predložil žalobkyni na podpis zmluvu, ktorá je v rozpore so zákonom, avšak za porušenie tohto práva jej bolo priznané bezdôvodné obohatenie. Opätovné priznanie bezdôvodného obohatenia vo výške finančného zadosťučinenia by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Priznanie takéhoto finančného zadosťučinenia sa nemôže rovnať výške bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie totiž nemožno dávať na rovinu finančného zadosťučinenia.

22. Pokiaľ ide o druhú časť nároku vo výške 300 eur za priznanie porušenia práva z dôvodu, že súd judikoval zmluvnú podmienku v bode 10 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, súd považoval takúto sumu za neprimeranú a stanovil ju vo výške 100 eur. Ako už súd vyššie uviedol, pre stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia zákon nestanovuje žiadne pravidlá a je to dané iba na úvahe súdu. Súd konštatuje, že priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur za takéto konanie je postačujúce, pretože, ak žalobkyni vznikli nejaké náklady, či už s týmto konaním, s predchádzajúcim konaním alebo s exekučným konaním, má právo na priznanie všetkých nákladov, ktoré s tým jej vznikli. Súd má za to, že riešením tejto situácie žalobkyňa poverila advokáta, teda ona iba odovzdala informácie a rekapitulovala svoju situáciu. Akákoľvek ďalšia činnosť už bola prenesená na bremeno advokáta, ktorý za túto činnosť má priznanú náhradu vo forme trov konania, a preto akékoľvek bremeno, resp. náklady nie je možné prenášať na žalobkyňu, aby si ich uplatnila ako finančného zadosťučinenia.

23. Súd taktiež nezohľadnil na priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur dôvod, ktorý uvádza žalobkyňa, a to, že na dennodennej báze je telefonicky obťažovaná žalovaným, resp. že jej chodia písomné výzvy, pretože žiadnu písomnú výzvu súdu nepredložila, pretože uviedla, že takéto si neodložila. Žalobkyňa minimálne už odo dňa, keď podala žalobu na súd, resp. už odo dňa, keď udelila plnomocenstvo advokátovi, tj. odo dňa 04.06.2020 do dnešného dňa mala viac ako 1 rok doby, aby akékoľvek dôkazy, ktoré sa vzťahujú na predmetnú vec, si uchovala a predložila ich súdu. Keďže tak neurobila, súd nemohol prihliadať na takéto jej prostriedky obrany, a zároveň pokiaľ uvádza, že je aj nejak telefonicky dennodenne kontaktovaná a aj navrhla z dôvodu, že ona tieto telefónne čísla nemá uložené, aby si ich vyžiadal súd, súd k takémuto dôkazu nepristúpil, pretože ak by sa aj takýto dôkaz preukázal, teda, že telefonáty zo strany žalovaného sa realizujú, samotná žalobkyňa uviedla, že ona okrem predmetného úveru, ku ktorému si uplatňuje finančné zadosťučinenie, má ešte viac ako 5 úverov, kde minimálne 1 má uhradený v istine, avšak v rámci príslušenstva uhradený nemá. To znamená, že nie je možné na základe telefonátu bez toho, aby súd zistil obsah, pričom obsah, ak by aj súd si vyžiadal zoznam telefonátov, by nezistil, nebolo možné jednoznačne ustáliť, k akému úveru je žalobkyňa kontaktovaná, či to nie je k úveru, kde uviedla, že má uhradenú iba istinu a príslušenstvo uhradené nie je. Z týchto dôvodov túto procesnú obranu súd nemal zo strany žalobkyne za preukázanú, a preto priznal súd, ako už súd vyššie uviedol, primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur.

24. Podľa čl. 4 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

25. Podľa čl. 4. ods. 2 CSP, ak takéto ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

26. V konaniach, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre

aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

27. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. V otázke rozhodovania o nároku na náhradu trov konania nová právna úprava neprevzala znenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Z komentárov k CSP však vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania v zmysle uvedeného ust. Občianskeho súdneho poriadku zostáva zachované, s odkazom na 255 ods. 1 CSP.

30. Žalobkyňa bola úspešná, čo do základu nároku na priznanie finančného zadosťučinenia, pričom celková výška finančného zadosťučinenia spočívala v úvahe súdu. Z tohto dôvodu má žalobkyňa nárok na náhradu trov o konania v plnom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.